

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobkyně: **G. O.**
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 24. 7. 2017, č. j. OAM-190/ZA-ZA11-K03-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle [§ 25 písm. i\)](#) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou s tím, že ji žalobkyně podala opakovaně, aniž by uvedla nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní

ochrany, a současně by tato sdělení či zjištění svědčily o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a písm. e) zákona o azylu].

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí v celém rozsahu včas podanou žalobou. Předně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť rozhodnutí nepovažuje za náležitě odůvodněné. Pro nepřesnost a neurčitost výrokové části rozhodnutí, kdy ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že se jedná o opakovanou žádost, ovšem ve spise není nic, co by takový výrok podpořilo, a stejně tak nekoreluje výrok s odůvodněním rozhodnutí, považuje napadené rozhodnutí současně i za nezákonné. Rozhodnutí bylo dále dle žalobkyně vydáno na základě nesprávně zjištěného skutečného stavu věci.
3. K odůvodnění svých shora uvedených závěrů v žalobě konstatuje, že žalovaný neučinil žádná zjištění, na základě kterých by mohl dojít k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu učiněná žalobkyní je opakovaná. Pokud na jednu stranu žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že žalobkyně neuvedla žádné důvody, nemohlo se jednat o opakovanou žádost, neboť v předchozí žádosti azylové důvody uvedla, jak připouští i napadené rozhodnutí, respektive uvedla takové důvody, které vedly k meritornímu projednání věci, nikoliv k zastavení řízení.
4. Žalovaný jednal dle žalobkyně nezákonně, s žalobkyní neprovedl v rozporu se zákonem k její žádosti pohovor, o opakovanou žádost se nejedná i z důvodu časového odstupu, kdy se rozhodné skutečnosti v zemi žalobkyně nepochybně změnily. Žalobkyně pak měla v úmyslu objasnit v rámci pohovoru bližší souvislosti. Žalobkyně nesouhlasí s interpretací jejích tvrzení ze strany žalovaného, podle něž je jediným důvodem žádosti to, že žalobkyně chce zůstat na území České republiky (dále jen „ČR“).
5. Žalobkyně dále poukázala na specifickou azylovou řízení, v němž tíha důkazního břemene nedopadá pouze na žadatele o mezinárodní ochranu, ale právě s ohledem na zvláštnost daného řízení je rozdělena rovnoměrně mezi žadatele a žalovaného (správní orgán). Za nesporné pak žalobkyně v žalobě označuje mnohem silnější postavení žalovaného vůči ní v otázce přístupu k informacím o situaci v zemi původu. Žalobkyni však nebyla ani dána možnost vyjádřit se k důvodům, pro které podala žádost. Své důvody nemohla pro absenci pohovoru blíže rozvést.
6. Žalobkyně také namítla porušení práva na spravedlivý proces, spočívající v tom, že žalovaný žalobkyni reálně neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně tak neměla reálně možnost se k podkladům vyjádřit a případně rozporovat jejich správnost či navrhopat jejich doplnění. Žalobkyně nemohla vědět, že žalovaný se nechystá rozhodnout meritorně s odůvodněním, že žalobkyně neuvedla ve správný čas a na správném místě azylově relevantní důvody. Byla-li by upozorněna na vadu, pro kterou žalovaný kvalifikoval žádost jako nepřijatelnou, poskytla by relevantní vyjádření.
7. Závěrem žaloby žalobkyně poukázala na porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť žalovaný dle jejího přesvědčení nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

8. Žalobkyně tedy navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že se jedná o druhou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobkyně ve druhém řízení, během sepisování žádosti, uváděla shodné důvody, které uvedla již v řízení předchozím. To bylo ukončeno vydáním meritorního rozhodnutí, jehož zákonnost potvrdil svým rozsudkem ze dne 7. 10. 2016, č. j. 32 Az 40/2015 – 46, Krajský soud v Hradci Králové. Žalobkyně podala proti uvedenému rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 280/2016 – 33, odmítl pro nepřijatelnost. Skutečnost, že se jedná již o druhou žádost žalobkyně, je zřejmá i z obsahu spisového materiálu, kde je založena žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 1. 4. 2015, protokol o pohovoru a vydané správní rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž první žádost žalobkyně konstatuje, stejně jako podrobně popisuje způsob jejího vyřízení.
10. K námitce žalobkyně, podle níž se v zemi původu vzhledem k časovému odstupu změnila rozhodné skutečnosti, žalovaný uvedl, že žalobkyně tyto skutečnosti blíže nespecifikovala. Neprovedení pohovoru se žalobkyní, žadatelkou o mezinárodní ochranu, bylo dle žalovaného v souladu se zákonem, konkrétně § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. S podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobkyně seznámena dne 19. 7. 2017, před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, proto ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
12. Na základě listin obsažených ve správním spise a skutečností známých z jeho vlastní činnosti krajský soud konstatuje, že žalobkyně podala dne 1. 4. 2015 svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla obavu z jednání muže, za kterého měla být, dle předem daného příslibu jejího otce, provdána. V příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále výslovně uvedla, že: *„o ochranu požádala z bezpečnostních důvodů a aby měla kde složit hlavu a dobře se stravovat.“* Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015 rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobkyní neuděluje. Zastoupena stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke zdejšímu soudu. Rozsudkem ze dne 7. 10. 2016, č. j. 32 Az 40/2015 – 46, krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobkyně podala proti danému rozsudku kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 280/2016 – 33, odmítnuta.
13. Dne 7. 3. 2017 žalobkyně podala svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 14. 3. 2017 v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že nikdy vlastní cestovní doklad neměla, za místo posledního bydliště v Nigérijské federativní republice (dále jen „Nigérie“) označila Benin City. Je

pentekostální křesťankou, nikdy nebyla politicky aktivní a nebyla ani členkou žádné politické strany. Je svobodná, bezdětná. Z domova (Benin City) odjela před 8 lety, v roce 2010, cestovala do Lagosu a odtamtud letecky do Istanbulu. Z Istanbulu, kde byla dva měsíce, plula lodí do Řecka, kde pobývala asi jeden týden v táboře, pak dostala příkaz, aby do jednoho měsíce opustila Řecko, proto odešla z tábora do Atén. V Řecku si za úplatu několikrát prodloužila povolení k pobytu, pak již peníze neměla, tak jí legální pobyt skončil. V březnu 2015 přicestovala automobilem do ČR. Od té doby je na území ČR. V Řecku žádala o mezinárodní ochranu, ta jí však nebyla udělena. Proti negativnímu rozhodnutí podala žalobu. Domnívá se, že ta byla zamítnuta. Dále žalobkyně uvedla, že o mezinárodní ochranu žádala i v ČR, a to v březnu 2015. Mezinárodní ochrana jí nebyla udělena ani v ČR. Zdravotně se cítí být v pořádku. K důvodu své žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně dne 14. 3. 2017 výslovně uvedla: „*Moje azylové řízení skončilo. Já chci ale zůstat v ČR, nemám, kam bych se vrátila. Jiné důvody nemám.*“

14. Dne 3. 7. 2017 bylo žalobkyni doručeno předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 19. 7. 2017. Na žádost žalobkyně bylo seznámení s podklady provedeno v jazyce anglickém, za přítomnosti tlumočnice do anglického jazyka. Žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům, které využila. Dle protokolu ze dne 19. 7. 2017 o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, který žalobkyně vlastnoručně podepsala, jí bylo sděleno, že žalovaný shromáždil pro své rozhodnutí tyto podklady: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 3. 2017, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 14. 3. 2016, materiály z předchozího řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany vedeného pod č. j. OAM-333/ZA-ZA05-2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 100579/2017-LPTP ze dne 17. 5. 2017, informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky – Nigérie, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: leden 2017, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Nigérii v roce 2016, ze dne 3. 3. 2017, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, zpráva Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Nigérie, z 30. 6. 2017.
15. Žalobkyně si na své náklady pořídila fotokopie shora vyjmenovaných podkladů pro rozhodnutí ve věci, seznámit se chtěla s obsahem zpráv o situaci v Nigérii. Poté, co jí byly dokumenty předloženy k seznámení, uvedla, že k informacím v nich obsaženým se nechce vyjádřit. Co se týče svobody projevu, ta že v Nigérii neexistuje, situace že je tam jiná než v Evropě, dochází k úplatkům a korupci, a jen pokud má člověk peníze, může se vyjádřit. Je to jiné než v Evropě, již byla v Řecku a vidí, že v Evropě se můžete vyjadřovat svobodně. V Nigérii je úplatkářství a korupce. Poté zopakovala, že jinak se k materiálům nechce vyjádřit. K dotazu pracovníka žalovaného provádějícího pohovor, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, uvedla, že nikoli. Stejně negativní byla její odpověď i na dotaz, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. K poslednímu dotazu, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyně odpověděla totožně jako na dva předchozí, výše uvedené dotazy: „*Ne, nechci.*“

16. Dne 24. 7. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřipustná a že se řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
17. Z výše uvedeného je zřejmé, že nyní napadené rozhodnutí žalovaný skutečně vydal ve věci opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
18. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:
 - a. žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění;
 - b. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení;
 - c. takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znovu meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 178/2016 – 24).
20. Ve vztahu k uvedeným podmínkám věcného projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zároveň třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. [4 Azs 151/2005 – 86](#), uvedl: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 – 64, dle kterého „*podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností*

žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.“

21. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobkyně ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jejího hmotněprávního postavení. Krajskému soudu zároveň není zřejmé, v čem má spočívat žalobkyní (v žalobě zcela obecně) namítaná změna rozhodných skutečností v Nigérii. Žalobkyně toto tvrzení blíže nerozvedla, ani jej nijak nedoložila. Ani z žalovaným shromážděných zpráv o zemi původu založených ve správním spise nijak nevyplývá, že by v Nigérii nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobkyně z hlediska možných důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Časový odstup mezi jednotlivými žádostmi o mezinárodní ochranu podanými žalobkyní ostatně nebyl nijak velký.
22. Žalobkyni byla rovněž poskytnuta dostatečná možnost uvést důvody, pro které novou žádost podala. Pohovor nebylo nutné s žalobkyní vést, dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu postačovalo, že žalovaný umožnil žalobkyni uvést tyto důvody písemně (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 – 49). Žalobkyně mohla při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dne 14. 3. 2017, důvody své žádosti za přítomnosti tlumočníka dostatečně specifikovat. Jasně však uvedla: *„Moje azylové řízení skončilo. Já chci ale zůstat v ČR, nemám, kam bych se vrátila. Jiné důvody nemám.“* V rámci seznámení s podklady rozhodnutí, dne 19. 7. 2017, pak uvedla, že nechce uvést další skutečnosti nebo nové informace, které by správní orgán měl vzít v úvahu při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud nepochybuje ani o tom, že se reálně seznámila s podklady napadeného rozhodnutí. Pořídila si jejich kopii a částečně je komentovala. Nabízenou možnost doplnit tyto podklady ale výslovně odmítla.
23. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu a dokazování postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Nebyly splněny podmínky pro opětovné meritorní posuzování otázky udělení některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnosti ve vztahu k této otázce byly posuzovány již v rámci předchozího azylového řízení. Žalovaný tedy v souladu se zákonem shledal žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou a řízení zastavil.
24. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
25. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že v daném případě nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné věcné hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejích obav z návratu do Nigérie a které by vyžadovaly nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v její věci. Ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v § 10a odst.

1 písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi jejího původu žádnou novou skutečnost, která by nebyla bez vlastního zavinění žalobkyně předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany a současně by svědčila o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobkyní na území ČR tak byla správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení v souladu se zákonem zastaveno. Žalovaný zároveň tyto závěry řádně odůvodnil, krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. července 2018

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce